

## Idees

### Als llimbs



**Agustí Colomines**

**M**'ha caigut a les mans un document de l'Associació per les Noves Bases de Manresa en el qual s'exposa la línia argumental per defensar el vot en blanc en el referèndum sobre l'Estatut de Catalunya. És un document breu, de cinc pàgines, que inclou gràfiques i projeccions estadístiques a partir d'hipòtesis de treball sobre el comportament electoral en relació al vot nul i al vot en blanc i, també, a partir de l'observació de les dades proporcionades pels resultats de l'últim referèndum per a la ratificació de la Constitució europea.

La defensa del vot en blanc recolza en tres pilars bàsics, a partir de la constatació inicial "que la distància del text que està sortint respecte al que va ser aprovat pel Parlament de Catalunya el 30 de setembre de 2005 és molt més gran que la que el separa de l'Estatut de 1979". Aquest tres pilars són: no donar suport a un text que consideren insuficient; ni mostrar desinterès pel tema o refús de participar-hi; ni alinear-se amb els que refusen qualsevol modificació de l'*statu quo*. O sigui, ni sí, ni no, ni abstenció. Per a ells, a més, el vot en blanc té l'avantatge respecte del vot nul que entra dins el còmput de vots vàlids i donen visibilitat a la insatisfacció que es vol fer manifesta i, per tant, rebaixa els percentatges dels vots afirmatius i negatius. Posats a fer la contra, certament aquesta és la millor opció.

Ara bé, el que més m'ha sorprès de la línia argumental esbossada per aquesta entitat integrada per intel·lectuals més o menys pròxims a ERC és que els dos exemples de resultats (hipòtesi 1: amb un 10% de vot nul i hipòtesi 2: amb un 10% de vot en blanc) es dona per fet que els vots afirmatius seran majoria (un 54,5% en el primer cas i un 46,2% en el segon). És a dir, que aquells que s'oposen aferrissadament al text del nou Estatut que sortirà aprovat de les Corts espanyoles donen per fet que algú farà la feina per ells. Vaja, que un nombre significatiu de gent votarà a favor del nou Estatut mentre ells es permeten el luxe de discrepar, perquè, a parer seu, el "perill principal associat a l'acceptació del text és que acabi semblant que el país queda satisfet amb allò que se li ha concedit, i per tant que quedi dibuixada una situació congelada per molts anys. Cal pensar més en els efectes a llarg termini que en els efectes immediats". També és veritat que ells mateixos confessaven sense rubor que, atès que algun guany hi ha, no hi ha d'haver cap interès especial per part de ningú d'aturar la reforma estatutària.

Em fa l'efecte que els amics de l'Associació per les Noves Bases de Manresa són un altre exemple d'aquell catalanisme estètic que se sent més còmode brandant les essències que compromentent-se amb la transformació de les coses. En fi, que viu millor als llimbs –una categoria, per cert, en la qual ja ni creu l'Església catòlica– que a la terra.

### ISPF



**Ramon Tremosa**

**S**'acosta l'estiu i cal començar a preparar la declaració de l'IRPF, l'impost sobre la renda de les persones físiques. La hisenda pública atorga a la paraula "renda" el mateix sentit que la teoria econòmica, "retribució pagada a factor productiu", els quals són bàsicament treball i capital. Ara bé, a la vista dels resultats de la darrera Memòria Tributària de l'any 2004 de l'Agència Tributària, potser caldria canviar el nom de l'impost que s'ha de pagar a final de juny: ISPF, impost sobre els salaris de les persones físiques.

Això és perquè la memòria esmentada, amb informació referida a l'exercici 2003, confirma una tendència que es va definint en els darrers anys: les rendes del treball van suposar en aquest any el 89% de tota la recaptació de l'IRPF. Així, aquestes rendes van aportar 250.794 milions d'euros de recaptació el 2003, un 8,2% més que l'any anterior; el seu pes relatiu va pujar del 85% al 89%. Les rendes del capital, en canvi, només van aportar el 2003 el 5,6% del tota la recaptació i van registrar un descens del 0,76%. Aquesta caiguda es va deure tant a la evolució negativa de les rendes del capital immobiliari com a les derivades del capital mobiliari.

No és cap secret que les rendes del treball estan fiscalment penalitzades en relació a les rendes del capital. Facin l'exercici següent: 30.000 euros guanyats en un any com a salari tributen a un tipus més elevat (del 25% al 32%, segons les circumstàncies personals) que no pas la mateixa xifra obtinguda com a rendiment del capital, obtinguda per exemple per mitjà de compra i venda d'accions en un any i un dia (que tributa al 15%). Aquesta tendència a primar el tractament fiscal de les rendes del capital es va accentuar força amb les reformes fiscals del PP i serà consolidada amb la propera reforma que estudia el PSOE: tipus únic del 18% per a tots els rendiments del capital, siguin guanyats en menys o més d'un any. Aquestes són coses de la globalització: el capital és molt més mòbil que el treball i si, per exemple, un treballador no pot canviar de residència a Dublín per a pagar menys IRPF, els capitals sí que poden fer-ho si el Govern espanyol apugés significativament el tipus impositiu sobre les rendes del capital.

De l'esmentat informe és també interessant conèixer que només 563 ciutadans de l'estat espanyol van declarar l'any 2003 un base imposable de l'impost de patrimoni (impost que grava la riquesa acumulada) superior a 10 milions d'euros (1.663 milions de pessetes). De la mateixa manera, només 1.709 ciutadans tenien entre 5 i 10 milions d'euros. Tenint en compte que la base imposable d'aquest impost inclou tota la riquesa física i financera de les persones físiques, no deixa de ser sorprenent el baix nombre de rics que hi ha a l'estat espanyol. L'ús de les societats patrimonials, entre d'altres instruments, és el que permet aquesta "optimització fiscal" a les rendes més altes.

[www.ramontremosa.com](http://www.ramontremosa.com)